

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MVDr. M. D., M., a maloletého A. D., M., zastúpených advokátkou JUDr. J. Ch., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu zdravia zaručeného čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania zaručeného čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí v ich prítomnosti a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeným čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, namietaného porušenia záväzku zohľadniť záujem dieťaťa ako prvoradý pri akejkoľvek činnosti súdu zaručeného čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a namietaného porušenia záväzku zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, zaručeného čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 54/2010 (po spojení vecí vedenom pod sp. zn. 22 P 235/2009) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MVDr. M. D. a maloletého A. D. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 26. marca 2013 doručené podanie MVDr. M. D., M. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a maloletého A. D., M. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“; spoločne ďalej aj „sťažovatelia“), pre namietané porušenie základného práva na ochranu zdravia zaručeného čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v ich prítomnosti a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeným čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 141 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), záväzku zohľadniť záujem dieťaťa ako prvoradý pri akejkoľvek činnosti súdu zaručeného čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a porušenie záväzku zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, zaručeného čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 P 54/2010 (neskôr vedenom pod sp. zn. 22 P 235/2009).

V podaní sťažovatelia odkazujú na podanie sťažovateľa v 1. rade doručené ústavnému súdu 5. septembra 2012, ktoré bolo vybavené 17. septembra 2012 odložením doručeným sťažovateľovi v 1. rade 11. októbra 2012.

V nadväznosti na uvedené skoršie podanie sťažovatelia uvádzajú, že „*rozsudkom Okresného súdu Martin č. 20 P 358/2005 bol upravený styk sťažovateľa ako otca s maloletým synom A. D. od 7. 1. 12006.*

Nadväzne na bezdôvodné marenie výkonu tohto rozsudku ohľadne stretávania sťažovateľa s mal. synom jeho matka A. B. sťažovateľ sa návrhom na nariadenie výkonu rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod č. 20 E/1/2006 domáhal ochrany svojich rodičovských práv.

Súd prvého stupňa zjavne neodôvodnene nevykonal navrhované dôkazy, so sťažovateľom predloženými dôkazmi sa zákonným spôsobom nevysporiadal, v začatom vykonávacom konaní súd prvého stupňa vo veci bez dôležitého dôvodu nekonal, nevydal žiadne rozhodnutie pre zabezpečenie rešpektovania súdneho nariadenia, a to ani po opakovaných oznámeniach sťažovateľa, že matka v marení výkonu súdneho rozhodnutia ohľadne úpravy stretávania sťažovateľa s mal. synom, pokračuje.

Neskôr po bezdôvodnom nevydávaní mal. syna sťažovateľovi matka dôvodila svoje konanie chorobou nášho mal. syna A. Sťažovateľ Okresnému súdu Martin predložil lekárske správy, potvrdzujúce, že ochorenie dieťaťa spôsobila samotná matka nerešpektovaním lekárskeho odporúčania. Súd opätovne nevykonal navrhované dôkazy bez akéhokoľvek odôvodnenia. Súd nedokázal vyhodnotiť a neúplným dokazovaním dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, ktorému chýbala predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu...“.

Sťažovatelia ďalej dôvodila, že i v konaní pred okresným súdom vedeným pod sp. zn. 20 P 172/2007, ktorého predmetom bolo zverenie sťažovateľa v 2. rade do osobnej starostlivosti sťažovateľa v 1. rade, bolo znovu poukazované „na predchádzajúce závažné pochybenia konajúceho súdu. Okresný súd až vtedy, resp. v tomto konaní najskôr vyslovil za nevyhnutné vykonať dôkaz súdnoznaleckým dokazovaním ohľadne zanedbávania starostlivosti o mal. A. zo strany matky...

Po protiústavnej zmene zákonného sudcu noví konajúci sudca v tejto veci i na podnet matky..., bez vykonania znaleckého dokazovania, a teda nevykonaním navrhovaného dôkazu bez zjavného odôvodnenia, bez predchádzajúcej racionálnej úvahy konajúceho súdu, vychádzajúcej z priebehu dokazovania a stavu dokazovania v jeho rámci, zamietol návrh otca... V príkrom rozpore s oprávnenými nárokmi mal. A. a proti jeho Ústavou medzinárodnými dohovormi garantovanými základnými ľudskými právami dieťaťa súd teda vydal rozsudok č. 20 P/172/2007 po troch rokoch dňa 5. 3. 2009.

Krajský súd Žilina ako súd odvolací na základe odvolania sťažovateľa rozsudok... potvrdil.“.

Sťažovatelia upozorňujú, že „od roku 2009 všetky návrhy matky vo veci starostlivosti o mal. A. prejednával sudca Mgr. M. Okresný súd v Martine sa nijako nevysporiadal s pribúdajúcimi dôkazmi o porušovaní práv dieťaťa, nekonal ani po predložení znaleckého posudku súdneho znalca MUDr. J. G. k číslu konania č. 12 P/54/2010... Súdu boli predložené ďalšie dôkazy, poukazujúce účelové marenie výkonu súdneho rozhodnutia ohľadne stretávania sťažovateľa s mal. synom zo strany matky maloletého; Okresný súd Martin, konanie o súdny výkon rozhodnutia uznesením z 27. 4. 2010 zastavil.

Nezákonný postup Okresného súdu Martin v neprospech sťažovateľov sa zintenzívnilo po sťažnosti sťažovateľa v rade 1) predsedovi okresného súdu. Súd napriek zrejmej psychickej záťaži maloletého, zistenej aj psychológom UPSVaR, nedoplnil dokazovanie nielen o psychologické vyšetrenie maloletého, ale ani o ostatné navrhované dôkazy. V konaniach o úprave styku s maloletým súd opätovne, už ako bolo uvedené v samotnej sťažnosti otca, nevykonal navrhované dôkazy bez zjavného zákonného zdôvodnenia...

V roku 2010 súd v konaní vedenom pod č. 12 P/54/210 o návrhu matky o obmedzení styku sťažovateľa 1) s maloletým spojil toto konanie s návrhom starej matky mal. ohľadne úpravy styku starej matky s vnukom, predtým vedené pod č. 22 P/235/2009. O spojení vecí bol sťažovateľ súdom upovedomený až po treťom pojednávaní, dňa 11. 7. 2011. Nezákonné je, že súd v rozpore s Ústavou SR a jej garantovaným právom na súdnu ochranu a v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, v čase riadne preukázanej a odôvodnenej práceneschopnosti sťažovateľa v rade 1) nariadil dva termíny pojednávania v dňoch 24. 6. 2011 a 28. 6. 2011, čím uprel sťažovateľovi právo na zachovanie lehoty na prípravu pojednávania.“.

Sťažovatelia uvádzajú, že „proti nezákonnému procesnému postupu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ v rade 1) sťažnosť predsedovi súdu, nakoľko v aktuálnych veciach nebolo do dnešného dňa rozhodnuté vo veci, i v dôsledku prietahov v konaní, v konaniach, ktoré neboli skončené právoplatne.“.

Podľa názoru sťažovateľov „protiprávnosť postupu súdu je daná predovšetkým v tom, že súd nedostatočne, nie nestranne a predovšetkým neobjektívne... zisťuje skutkový

stav v tejto veci, a následne, keď na nedostatočne, len na základe tvrdení matky ustálený skutkový stav, aplikoval a aplikuje zákon o rodine a občiansky súdny poriadok ohľadne výkonu rozhodnutia. Súd nevykonával a nevykonáva navrhované dôkazy bez zjavného odôvodnenia, v procesnom postupe súdu v rámci dokazovania absentuje racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci a nevykonávaním dôkazov navrhovaných sťažovateľom 1) ako účastníkom konania bol a je tento účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní... Následkom nesprávneho procesného postupu konajúceho súdu bolo zasiahnuté do ľudských práv a slobôd sťažovateľov.“.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne nálezom o nej takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľov v rade 1) a v rade 2) na spravodlivé súdne konanie, upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu v Martine bolo porušené.

2. Právo sťažovateľov v rade 1) a v rade 2) na rovnaké postavenie účastníkov súdneho konania, upravené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Martine bolo porušené.

3. Právo sťažovateľov v rade 1) a v rade 2) na nestranný a nezávislý súd, upravené v čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky, postupom a rozhodnutiami Okresného súdu v Martine bolo porušené.

4. Právo sťažovateľa v rade 2) na ochranu zdravia v zmysle čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre blaho dieťaťa podľa čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a rozhodnutiami Okresného súdu v Martine bolo porušené.

5. Právo sťažovateľov na prerokovanie veci v ich prítomnosti, aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Martine bolo porušené.

6. Právo sťažovateľa v rade 2) na zohľadnenie záujmu dieťaťa pri činnosti súdu podľa čl. 3 ods. 1 a právo na ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre blaho dieťaťa

podľa čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, postupom Okresného súdu v Martine bolo porušené.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Martine začať konanie o úprave rodičovských práv k maloletému A. D. z úradnej moci.

8. Okresný súd v Martine je povinný uhradiť sťažovateľovi v rade 1) náhradu trov konania vo výške 269,58 Eur za dva právne úkony a režijný paušál (jeden právny úkon = 127,16 Eur + 7,63 Eur režijný paušál = 134,79 Eur x 2 úkony = 269,58 Eur), na účet právneho zástupcu č. 261 883 69 76/1100, všetko v lehote do 15 dní odo dňa vydania nálezu, nadväzne na § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd v prvom rade musel vyhodnotiť charakter podania sťažovateľov na účely skúmania svojej právomoci prerokovať ho a rozhodnúť o ňom. Sťažovatelia totiž svoje podanie označili ako „*Doplnenie Sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na porušenie základného ľudského práva upraveného Ústavou Slovenskej republiky*“, pričom na prvej strane výslovne uvádzajú, že predmetné podanie je uskutočnené k veci vedenej pred ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11275/2012. V uvedenej veci však sudca spravodajca skoršie podanie sťažovateľa v 1. rade 17. septembra 2012 odložil, keďže dospel k záveru o nejasnosti a nezrozumiteľnosti pôvodného podania, ako aj o jeho závažných procesných nedostatkoch (absencia povinného právneho zastúpenia). Ústavný súd sťažovateľovi v 1. rade odloženie jeho podania doručil 11. októbra 2012, teda ešte pred realizáciou tu predbežne prerokúvaného podania.

Na poklade uvedených skutkových okolností a ich časových súvislostí ústavný súd vyhodnotil podanie sťažovateľov doručené mu 26. marca 2013 ako samostatné podanie. Dôvodom uvedeného hodnotenia bol fakt procesného vybavenia podania doručeného ústavnému súdu 5. septembra 2012. Súčasne však ústavný súd vzal do úvahy skutočnosť, že skoršie podanie sťažovateľa v 1. rade bolo vybavené odložením, čo nemožno považovať za rozhodnutie o tomto podaní. Nevznikla tak prekážka veci rozhodnutej, ktorou by sa bolo potrebné pri posudzovaní súčasného podania zaoberať so zreteľom na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd vyhodnotil podanie sťažovateľov ako samostatné podanie, a nie ako doplnenie skoršieho odloženého podania sťažovateľa v 1. rade. Vzhľadom na to sa následne zaoberal obsahovou stránkou podania sťažovateľov [§ 41 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde], ktorá jednoznačne umožňuje uzavrieť, že ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

2. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich

zákona o ústavnom súde). Inak povedané, každý návrh bez výnimky musí spĺňať všeobecné náležitosti. Všeobecné náležitosti sa týkajú formy a obsahu návrhu. Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade je obsah sťažnosti nekonzistentný, nepresný a neúplný.

V petite predloženej sťažnosti sťažovateľa, zastúpení kvalifikovanou právnou zástupkyňou, uviedli viacero konkrétnych základných práv garantovaných ústavou a práv zaručených medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná, tak procesnej, ako aj hmotnoprávnej povahy, ale opomenul v ňom označiť konanie (spisovú značku), resp. rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho uvedených práv alebo práv druhého účastníka, ktorého je zákonným zástupcom. Takto formulovaný petit sťažnosti ústavný súd považuje za neurčitý a nekonkrétny, neumožňujúci jednoznačne stanoviť predmet tohto konania, ale predovšetkým ide o petit, ktorý je z uvedených dôvodov nevykonateľný. Za taký rozhodne nemožno považovať tiež návrh v bode 3 petitu, ktorým sťažovateľa navrhujú vysloviť porušenie ich práva „na nestranný a nezávislý súd, upravené v čl. 141 Ústavy“, pretože tento článok ústavy upravuje výkon súdnictva, a nie základné právo. Rovnako je nevykonateľný petit v bode 7, v ktorom sťažovateľa navrhujú ústavnému súdu zjavne nad rámec jeho právomoci prikázať okresnému súdu začať konanie o úprave rodičovských práv k maloletému A. D. z úradnej moci. Nespĺňa totiž náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1, ale predovšetkým v § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Rovnako odôvodnenie predloženej sťažnosti neobsahuje čo i len jedinú dostatočne konkrétnu ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru a na ktorých ochranu je ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný. Sťažovatelia iba všeobecne namietajú, že v ich veci konajúci okresný súd „*nedostatočne, nie nestranne a predovšetkým neobjektívne*“ zisťuje skutkový stav, nevykonáva navrhnuté dôkazy a že „*v procesnom postupe súdu v rámci dokazovania absentuje racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci...*“, čím mal byť sťažovateľ v 1. rade „*postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní*“. Citované námietky sú celkom nekonkrétne a bez ďalšieho neumožňujú urobiť si relevantný úsudok o ich ústavnoprávnej podstate, ktorá by následne mohla byť predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu. Takto sťažnosť nespĺňa ani náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh na začatie konania (sťažnosť) musí okrem iného obsahovať aj odôvodnenie.

Ústavný súd, pravdaže, neopomenul, že vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti a jej príloh by bolo možné vyvodiť, aké základné práva a slobody a ktorými rozhodnutiami všeobecných súdov boli podľa názoru sťažovateľov porušené. Ústavný súd však v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyznačujúcom sa pri jeho začatí bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký sťažnostný návrh, ktorý nespĺňa požiadavky kladené na jeho kvalitu zákonom o ústavnom súde.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Popísaný rozsah nedostatkov sťažnosti má v okolnostiach posudzovaného prípadu za následok záver, že ani prípadná výzva adresovaná sťažovateľom na účel doplnenia predloženého podania by nemohla viesť ku zhojeniu jeho vád. Doplnenie sťažnosti by totiž s ohľadom na uvedené malo za následok de facto podanie novej sťažnosti.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce jednoznačnú špecifikáciu základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovatelia žiadajú od ústavného súdu vysloviť, nezameniteľné určenie zásahu, resp. zásahov, ktorými mali byť v prípade sťažovateľov porušené ich základné práva a slobody, ako ani relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

3. Nad rámec uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že ani splnenie zákonom vyžadovaných náležitostí by nevedlo v danom prípade k priaznivejšiemu posúdeniu sťažnosti. Zo zistených skutkových okolností totiž vyplýva, že sťažovateľmi kritizovaný postup a rozhodnutia okresného súdu vo veci, ktoré tvorili predmet konania vedeného pod sp. zn. 12 P 54/2010, sa v dôsledku spojenia vecí na spoločné konanie transformovali do procesného priebehu a obsahu konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 22 P 235/2009. O predmete konania vedeného pôvodne pod sp. zn. 12 P 54/2010 rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 22 P 235/2009-173 zo 14. decembra 2011 tak, že konanie o návrhu matky na zmenu úpravy styku sťažovateľa v 1. rade so sťažovateľom v 2. rade zastavil.

Sťažovatelia boli oprávnení podať proti zastavujúcemu výroku prvostupňového rozsudku okresného súdu odvolanie (§ 201 OSP) a následne by ochranu ich základným právam a slobodám podľa čl. 127 ods. 1 ústavy poskytoval „iný súd“, teda v posudzovanom prípade príslušný krajský súd ako súd odvolací, čo vylučuje v zmysle princípu subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytovať v tomto rozsahu ochranu základným právam a slobodám sťažovateľov.

4. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov formulovanými v sťažnostnom petite (návrh na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013